

мътъ отъ черенъ се превръща въ тъмнокафявъ, после жълтъ, постепенно, постепенно посивява, докато стане бѣлъ и рѣдъкъ като тънка, прозрачна мъгла.

Слънцето вече отхожда оттаткъ Дунавъ и потъва дълбоко въ влашка земя. На пристанището пада сѣнка, само високитѣ хълмове по нашия брѣгъ сж още жълти отъ захождащото слънце. Сега поемашъ надолу, по течението на рѣката.

На едно мѣсто рибаринъ лови риба съ неводъ. Нагъва той мрежата на ржката си откъмъ горния край, после я хваща долу за политѣ, по които иманализани стотина оловени лешници, захвапва единъ отъ тѣзи лешници съ жби, улавя другия край на полата съ дѣсна ржка, завъртва цѣлата мрежа въ въздуха, тя се разтваря, разперва се като чадъръ и я метне въ водата. Цапъ! И потъва. Следъ малко задърпва съ вжжето, което е впримчено за китката на лѣвата му ржка, изтеглява мрежата и я тръсва на сушата. Долу въ пазвитѣ на политѣ заподскачватъ риби, едни мърдатъ съ опашкитѣ си, други се мѣтатъ отчаяно, мжчатъ се да се освободятъ отъ примкитѣ на мрежата. Рибаринътъ бърника въ пазвитѣ и вади една по една рибитѣ, между които се случватъ тъмножълти шаранчета, сивопепеляви бабанчета, кленчета и отъ бѣлитѣ риби съ сребърни люспи и червени перки, които пѣха въ торбата, праметната презъ рамото му.

Пада здрачъ, мръква, Дунавъ е спокоенъ. Водитѣ едва-едва се люлѣятъ, тихо джумолятъ, ето и месечината цѣла, пълна, горда и напета, като млада гиздава булка, плува по ясното небе и милва съ бѣла свѣтлина грждъта на рѣката, която блещи, като да е разтопена сребърна лава.